

Μορφές του εθελοντισμού

Αγ. φίλες και φίλοι,

Παρουσιάζουμε σ' αυτό το τεύχος μια γυναίκα τολμηρή, δυναμική, που ήξερε να επιμένει και ν' αγωνίζεται με μεγάλη υπομονή και πάθος στο στίβο του εθελοντισμού, να περπατά, μέσα στα μονοπάτια του, ν' αντιμετωπίζει πότε μικρά και πότε μεγάλα εμπόδια, να πατά όλα τα ακαθάρια για να πετύχει ένα έργο που έδωσε ανακούφιση και χαρά, που απάλυνε τον πόνο πολλών, πάρα πολλών ατόμων και οικογενειών. Η γυναίκα αυτή τόλμησε να βγάλει στην επιφάνεια ένα σοβαρό πρόβλημα που απασχολούσε πολλές οικογένειες μα το κρατούσαν επτασφράγιστο μυστικό, το πρόβλημα των πνευματικά καθυστερημένων παιδιών και ατόμων γενικότερα.

Τόλμησε να το βγάλει προς τα έξω, ν' αγωνιστεί μ' όλες της τις δυνάμεις μέχρι που τα κατάφερε να ευαισθητοποιήσει απλούς ανθρώπους, πολιτικούς, διοικούντες και να θεμελιώσει τελικά το ίδρυμα "Άγιος Στέφανος" που πρόσφερε και προσφέρει αγάπη και φροντίδα στα πνευματικά καθυστερημένα άτομα απ' όλη την Κύπρο.

Γράφει:

η Μάρω Αχιλλέως

Εκπαιδευτικός

Μέλος Διοικούσας

Επιτροπής Ε.Σ.Ε. Λεμεσού

Ανθούλα Θεοφίλου (1920-1998)

Αυτή που πρωτοστάτησε για την αποδοχή των πνευματικά καθυστερημένων ατόμων, για τα δικαιώματά τους και γενικά για την καλιτέρευση της διαβίωσής τους.

Η Ανθούλα Θεοφίλου γεννήθηκε στη Λεμεσό. Γονείς της ο αειμνηστος δικηγόρος Ευέλθων Πιτσιλιδης και η Κλεοπάτρα Κουδουνάρη.

Τέλειωσε το Γυμνάσιο Λεμεσού και συμπλήρωσε τη μόρφωσή της στη Σχολή Καλογραιών, όπου αργότερα εργάστηκε σαν καθηγήτρια. Απέκτησε δυο παιδιά, το Φοίβο και το Στέλιο.

Δυστυχώς κάποιο τραύμα στον εγκέφαλο κατά τον τοκετό έφερε την πνευματική καθυστέρηση στο Φοίβο.

Από τότε η αειμνηστη Ανθούλα έταξε σαν σκοπό στη ζωή της τη βελτίωση της διαβίωσης των καθυστερημένων ατόμων.

Όπως είχε πει σε κάποια ομιλία της "Στην αρχή λύγισα, γονάτισα, έκλαψα. Ρώτησα πολλές φορές "γιατί σε μένα Θεέ μου;" Αργότερα έφτασα στο συμπέρασμα πως ο Θεός μου επεφύλαξε αυτή τη μοίρα γιατί με θεώρησε ικανή να εργαστώ για το καλό όλων των πνευματικά καθυστερημένων ατόμων".

Με στενό συμπαραστάτη πάντα στο έργο της το σύζυγό της Κώστα όργωσε απ' άκρη σ' άκρη την Κύπρο, πόλεις και χωριά, βρήκε τις οικογένειες που είχαν καθυστερημένα παιδιά, τις οργάνωσε και τις συσπειρωσε για τον αγώνα που άρχιζε. για

τον αγώνα που θα διεκδικούσε τα δικαιώματα αυτών των ανθρώπων και την ίση αναγνώρισή τους στη κοινωνία.

Στη συνέχεια απευθύνθηκε με διάφορους τρόπους σ' όλο τον κόσμο, μικρούς και μεγάλους, τους ευαισθητοποίησε ζητώντας τους απλώς ν' αγκαλιάζουν με αγάπη τα άτομα αυτά κι όχι να τα αντικρύζουν με προκατάληψη. Αφού τα κατάφερε να βάλει τον αγώνα της πάνω σε οργανωμένη βάση ιδρύοντας την πρώτη επιτροπή, άρχισε να τρέχει σε διάφορα κυβερνητικά τμήματα και όπου πίστευε πως μπορούσαν να βοηθήσουν. Όλες οι πόρτες άνοιγαν για ν' ακούσουν την ΑΝΘΟΥΛΑ. Παντού εύρισκε θετική ανταπόκριση.

Το 1964 ίδρυσε με κάποιους άλλους στενούς συνεργάτες τον Παγκύπριο Σύνδεσμο Γονέων Καθυστερημένων ατόμων. Διετέλεσε πρόεδρος του για 12 συνεχή χρόνια, συνεργαζόμενη με τις άλλες Παγκύπριες οργανώσεις αναπήρων για επίλυση των προβλημάτων τους. Ακριβώς την ίδια χρονιά ιδρύθηκε στα Πολεμίδια η πρώτη μονάδα με το όνομα Ψυχοπαιδαγωγικό Κέντρο που φιλοξενούσε 12 παιδιά απ' όλη την Κύπρο. Το Υπουργείο Παιδείας διόρισε ειδικό δάσκαλο και η Ανθούλα με τους συνεργάτες της επωμίσθηκαν όλα τα άλλα λειτουργικά έξοδα. Πολύ βαρύ φορτίο αλλά με τις πολυποικίλες δραστηριότητές τους τα κατάφεραν. Αργότερα η μονάδα αυτή μεταφέρθηκε σε κτίριο του Δήμου Λεμεσού, στα Φώτα Εναερίου. Μετονομάσθη σε "Ίδρυμα Άγιος Στέφανος" και στέγαζε μέχρι 50 παιδιά.

Το Κράτος κατοχύρωσε νομικά τα άτομα αυτά, βοήθησε οικονομικά και με τη μεγάλη δωρεά εκτάσεως γης και μεγάλου χρηματικού ποσού της αειμνηστης Παυλίνας Παυλίδου κτίστηκε και περατώθηκε το 1993 το σύγχρονο ίδρυμα "Άγιος Στέφανος" που μπορεί να φιλοξενήσει 120 άτομα απ' όλη την Κύπρο. Στοιχίσε με τον εξοπλισμό του 850 χιλιάδες λίρες.

"Τότε ακριβώς όταν σημειώθηκε αυτή η αισθητή πρόοδος στους στόχους μας αισθάνθηκα πραγματική χαρά" λέγει η ακούραστη Ανθούλα.

Διετέλεσε πρόεδρος του για 18 ολόκληρα χρόνια και το παρέδωσε στους συνεχιστές του έργου της εντελώς εξοφλημένο και με σημαντικό ποσό στο ταμείο τους ιδρύματος.

Για την όλη προσφορά της τιμήθηκε από πολλά οργανωμένα σύνολα όπως το Σώμα Οδηγών, ο Ροταριανός Όμιλος, το ΕΣΕ Λεμεσού, το Π Σ Ευημερίας, ο Παγκύπριος Σύνδεσμος Γονέων καθυστερημένων ατόμων, οι LIONS, ο ΝΕΜΕΣΟΣ, η ΝΕΔΗΣΥ, οι γονείς του Αγίου Στεφάνου και από την ίδια την Πολιτεία.

Στις 15.5.1998 έπαψε να κτυπά η καρδιά της Ανθούλας, της "Ηρωίδας μητέρας" όπως την αποκαλούσαν οι γονείς των παιδιών του "Άγιου Στεφάνου", της γυναίκας που με το ζωντανό παράδειγμα της, την αγάπη της προς τον κόσμο, ακόμα και με το κούμφορ της έκανε τη ζωή όλων μας πιο πλούσια, πιο ανθρώπινη, πιο Θεία.

Κλείνω την προσπάθεια μου να παρουσιάσω αυτή τη μεγάλη γυναίκα με κάποια λόγια που βγήκαν από τα χείλη της:

"Κοιμήθηκα και ονειρεύτηκα πως η ζωή ήταν καθήκον. Εργάστηκα και το καθήκον έγινε χαρά".

Μείνε ήσυχη, Ανθούλα μας, έκανες στο ακέραιο το καθήκον σου προς το παιδί σου, προς τα παιδιά όλα που το είχαν ανάγκη, προς το Θεό που πάντα πίστευες πως Αυτός σε είχε διαλέξει και σου έδινε δύναμη για όλους τους ωραίους αγώνες που έκανες.

